

Judikatūras krājums

Lieta T-583/15

Monster Energy Company
pret
Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO)

Eiropas Savienības preču zīme — Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes, kas attēlo miera simbolu, reģistrācijas pieteikums — Pieteikums par restitutio in integrum — Termina prasības celšanai Vispārējā tiesā neievērošana

Kopsavilkums – Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2016. gada 8. jūnija spriedums

- Eiropas Savienības preču zīme — Procesa noteikumi — Lēmumu pamatojums*
(LESD 296. pants; Padomes Regulas Nr. 207/2009 75. panta pirmais teikums)
- Prasība atcelt tiesību aktu — Pieņemamības nosacījumi — Savienības tiesas kompetence — Pārbaude pēc savas ierosmes*
LESD 256. un 263. pants
- Eiropas Savienības preču zīme — Apelācija — Prasība Savienības tiesā — Novēlota prasība par Apelācijas padomes lēmumu — Atļauja gūt labumu no “restitutio in integrum” — Neesamība*
(LESD 263. pants; Tiesas statūtu 45. panta otrā daļa)

1. Skat. nolēmuma tekstu.

(sal. ar 33. punktu)

2. LESD 256. un 263. pantā ir paredzēts, ka Vispārējā tiesa pārbauda, cik likumīgi ir Savienības struktūru akti, kas pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas attiecībā uz trešajām personām, ja ir ievēroti pieņemamības nosacījumi, kas it īpaši saistīti ar to, ka prasība ir jāceļ divu mēnešu laikā pēc tam, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms prasītājam, vai, ja tas nenotiek, tad no dienas, kad tas prasītājam kļuvis zināms. Pieņemamība ir viens no prasības vērtējuma elementiem, kas ietilpst tiesas kompetencē, un tā tas vēl jo vairāk ir tad, kad tai ir jāizvērtē tā pēc savas ierosmes.

(sal. ar 42. punktu)

3. Tātad tas nav Regulas Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi 81. pants par *restitutio in integrum*, kas ir piemērojams apstākļos, kad Vispārējā tiesā celto prasību par EUIPO Apelācijas padomes lēmumu tiesa var uzskatīt par novēlotu, bet gan normas, kas piemērojamas attiecībā uz tiesu, proti, LESD 263. pants un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 45. panta otrā daļa, saskaņā ar kuru “terminam beidzoties, attiecīgā persona nezaudē savas tiesības, ja pierāda, ka pastāvējuši neparedzēti apstākļi vai *force majeure*”.

Tiesvedība turklāt sākotnēji neiedalās divās daļās, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 207/2009 81. pantā, ar, pirmkārt, prasības celšanu un, otrkārt, pieteikuma par *restitutio in integrum* iesniegšanu, attiecībā uz kuru tiesa spriestu atsevišķi, lai izvērtētu prasības pieņemamību, ņemot vērā termiņa minētās prasības celšanai ievērošanu. Faktiski prasības pieņemamību principā izvērtē pašas uzsāktās tiesvedības ietvaros pēc prasības celšanas un tikai tad, kad tiesā ir izvirzīta iebilde par nepieņemamību, lūdzot, lai tā šajā ziņā izlemj lietu, neuzsākot debates pēc būtības, vai lai tā šajā ziņā pēc savas ierosmes izvirza absolūtu šķērsli tiesas procesam, tā var ar atsevišķu lēmumu lemt par pieņemamību un vēlāk, kad tā tomēr konstatē prasības pieņemamību, lemt pēc būtības.

(sal. ar 45. un 46. punktu)